

взематъ оржжието. Трѣбва да ви кажа и това, че ние имахме въ Зайчаръ много приятели. Дѣдо Иванъ изпроводи едно момче да ни срещне и да ни каже да не ходиме въ гореказанія градъ.

Трѣбва да кажа нѣколко думи и за дѣда Ивана. Дѣдо Иванъ бѣше единъ отъ ония българи, които сж посветили всичкия си животъ на България и на нейната свобода. Повече азъ и не зная какво да кажа за тоя човѣкъ!

И така, ние преминахме покрай Зайчаръ, преминахме и Тимокъ, преминахме границата и запрѣхме се. Преди да стѣпимъ въ България, ние избрахме за войвода Коста войвода и обещахме му се да го слушаме.

На другия день единъ българинъ изъ село Бойница, който бѣше ходилъ въ Зайчаръ да се види съ своитѣ роднини, ни каза, че дружината ни, която щѣше да дойде после насъ, била хваната отъ Зайчарския началникъ и обезоржжена. Нѣмаше какво да чакаме. Трѣбваше да се върви напредъ.

IX. НОВИ НЕВОЛИ

Тръгнахме надолу низъ Дунава, покрай Акчаръ-паланка, дойдохме до рѣка Ломъ, преминахме я и скрихмe се въ Кеселовската гора. Когато си починахме и когато си купихме храна, то се упжтихме къмъ с. Вираница, преминахме презъ с. Бѣла Рикса или Каменна Рикса, презъ с. Превала, презъ с. Влашко, изъ което бѣше войводата ни Коста, презъ село Кипаровци (Чипоровци) и излѣзохме на Стара планина, която на това мѣсто се нарича Три чуки. На това мѣсто се намира единъ ка-